

گپ و گفتی با زهرا بیابانی،
سازنده فیلم خانه محبت

صاحب خانه محبت

همه ما روزانه هزاران آگهی می بینیم؛ از آگهی های تبلیغاتی دور زمین فوتبال تا آگهی های روی بیلبوردها، تلویزیون، دیوارها و ...
زهرا بیابانی، دانش آموز ۱۹ ساله کرمانشاهی نیز مانند خیلی از نوجوان های دیگر آگهی کلاس های بازیگری و فیلم سازی را دید و به سمت این کلاس ها کشیده شد. اما نقطه تمایز زهرا با دیگر هم سن و سالانش این است که او بعد از یک دوره شرکت در کلاس های فیلم سازی و با شناخت بیشتر سینما، تحصیلات دبیرستانی و دانشگاهی اش را نیز متناسب با اهدافش انتخاب کرد و حالا نامش در پایان تیزتر از فیلم «خانه محبت» روی پرده سینمایی «جشنواره رشد» می آید. زهرا این شماره مهمان ماست. مصاحبه او را از دست ندهید.

به نظرت اشتباه فیلم خانه محبت در کدام قسمتش بود؟
خانه محبت درباره خانمی است که نمی داند پولش را به عنوان کمک به یکی از نزدیکان بیمارش بدهد یا با آن پول به مکه برود. به عنوان تجربه اول کار بدی نبود، اما زیادی دیالوگ داشت. شاید اگر دوباره همین فیلم را می ساختم، بیشتر صحنه ها را با تصویر نشان می دادم نه دیالوگ.

برای ساخت فیلم ها بیشتر از مسائل منفی الهام می گیری یا مثبت؟

بیشتر مسائل منفی! زندگی پر از بدبختی است. خود آدم ها باعث به وجود آمدن بدبختی هایشان می شوند. به نظرم اینکه قبل و بعد از هر بدبختی را نشان بدهیم، فیلم را جذاب می کند. ریشه بدبختی ها را پیدا می کنم، پیامدشان را می گویم و ...

اما تو گفتی سینما خوب است، چون افراد را از زندگی روزمره جدا می کند. این طوری همه بعد از دیدن فیلم افسردگی نمی گیریم؟

شما الان از دیدن فیلم ها لذت می برید؟ همه به هم می رسند، همه زندانی ها آزاد می شوند، همه مریض ها حالشان خوب می شود، همه آدم بد ها اصلاح می شوند... حوصله سر بر نیست؟
به نظر من فیلم برای باورپذیرتر شدن باید مستند باشد. قشنگی فیلم هایی که اسکار می گیرند به همین است که می توانند حرف دل مردم را بزنند. چه اسکار چه رشد، وقتی حرف های واقعی و مستند بزنیم، مخاطب پای فیلم ما می نشیند و از زندگی روزمره جدا می شود. غصه هم می خورد، اما غصه ای که در مسیر اصلاح جامعه باشد بد نیست!

زهرا چرا سینما؟ مثلاً چرا جامعه شناسی یا مهندسی نه؟

شاید به این علت که سینما قدرت دارد از ترکیب همه علوم و هنرها استفاده کند. با سینما می توانیم هم حرف بزنیم و هم خوش بگذرانیم. فکر می کنم فیلم یکی از مهم ترین چیزهایی است که مردم را از یکنواختی های زندگی روزمره شان جدا می کنند.

تو برای ساختن فیلم هایت بیشتر از چه مسائلی ایده می گیری؟

از هر چیزی، حتی از مسائل علمی می توانیم ایده بگیریم. اما من بیشتر روی خودم تمرکز دارم. دوست دارم درباره مسائلی که می شناسمشان، با آن ها دست و پنجه نرم کرده ام و با فضای ذهنی ام غریبه نیستند، بنویسم. به نظرم اگر اثری شعاری نباشد و از دل خودم بر بیاید، به دل دیگران هم خواهد نشست.

برای ساخت هر فیلم چقدر زمان می گذاری؟

دو یا سه ماه. بیشتر اوقات نوشتن فیلم نامه و تدوین زمان بر است. اما برای فیلم برداری برنامه را طوری تنظیم می کنیم که ۲-۳ روزه تمام شود. کرایه تجهیزات فیلم برداری و صدا زیاد است، مدرسه هم بیشتر از این دوربین هایش را در اختیار دانش آموز نمی گذارد.